

Neasemuitele isprăvi ale șoricelului *Dominique*

Poveste și ilustrații de
Bogdan Gărgăriță

Ediția a II-a

Este o nouă seară de duminică în casa ceasornicarilor de la marginea orășelului Nuit.

Aici, sub dușumeaua debaralei, locuiește Dominique, un șoricel dolo-fan, împreună cu părinții săi, care nu sunt tocmai slabii... S-au mutat aici în urmă cu un an, după ce depozitul de cereale în care locuiau a fost demolat pentru a face loc unei fabrici de ciment.

Dominique sau Dumi, cum îi spun aproiații, căci despre el este povestea noastră, poate nu este cel mai visător șoricel din sudul Franței, dar cu siguranță e cel mai pofticios din specia sa.

Mâncarea lui preferată este mazărea cu legume, pe care proprietarii casei se pricep aşa de bine să o gătească. Dar Dumi nu este pretențios; de multe ori se mulțumește și cu boabele de susan pe care Lulu, papagalul casei,

le mai scapă din colivie. Altă dată, Dumi s-a trezit rontăind la un picior de scaun din verandă, însă părintii lui i-au interzis, spunându-i că aşa se va afla de existența lor și asta nu place niciunui om.

„În timp ce animalele au totă curiozitatea din lume, oamenii cred că tot ce nu cunosc le-ar putea face rău, aşa că se grăbesc să ia decizii rapide ce duc la acțiuni pripite”, iî spunea deseori mama lui.

După ce Dumi își umflă burta cu resturile adunate de la masa sățioasă de duminică, se tolăni pe vechiul burete de baie ce îi servea acum drept pat și începu, cum îi era obiceiul, să viseze la noi aventuri.

De data aceasta, se făcea că este un viteaz cavaler în armură pornit să ucidă nesuferitul balaur blănos ce amenință de mult să îi mănânce orașul de biscuiți.

Bravul nostru cavaler îl zări pe balaur chiar în râpa de la marginea orașului de biscuiți.

Nu stătu o clipă pe gânduri! Se aruncă tocmai din turnul orașului spre monstrul ce uruia înfiorător, ca o moară de vânt. Domnițele rămase la balcon erau copleșite de emoție și admiratie! Ce erou!

În cădere se prinse de imensele mustăți ale dihaniei și o lovi fulgerător peste nas cu spada sa magică!

Bazaconia scoase un urlet ascuțit de durere și se smuci din loc, trântindu-l pe Dumi la pământ. Acesta mai încercă o lovitură, însă monstrul îi trase o gheară peste spada care zbură cât colo.

Acum, vajnicul apărător al celor nedreptățiți privea dezarmat la namila zbârlită, care se aprobia amenințător sâsâind ca un gâscan înfuriat.

